

Carta d'una directora d'institut al President de la Generalitat

Molt Honorable President, sóc la directora de l'Institut públic d'Educació Secundària **Baix Montseny** de la localitat de Sant Celoni. I n'estic orgullosa de ser-ho. Sí senyor, molt orgullosa.

És una declaració atrevida en temps de crisi profunda de l'Estat del Benestar, on els que ens dediquem al món de l'Educació ens hem de multiplicar per atendre demandes i necessitats que en altres temps no ens pertocaven i on se'ns demana per Llei l'assoliment de l'Excel·lència Educativa amb precarietat de recursos, edificis obsolets, retallades de plantilles i incompliments d'acords signats.

Però la Comunitat educativa que lidero no perd el temps en queixes ni en crítiques i posa en pràctica cada dia el Projecte Educatiu que anomenem **UBUNTUBICA'T AMB EL MACROCERVELL DE L'INSTITUT**, fent créixer els talents singulars i desenvolupant els valors de l'alegria, la creativitat, la flexibilitat, la perseverança i la valentia fins el punt d'haver tingut la gosadia d'emprendre un viatge de transformació per arribar a ser un Centre de Convivència, Aprenentatge i Treball, referent de bones pràctiques educatives a Catalunya i lluitant per tal que els seus alumnes esdevinguin veritables ciutadans autònoms i responsables.

Com a petits detalls podem explicar que pares, mares, professors i alumnes, vam pintar el centre dos dissabtes del mes de juliol en les jornades "En temps de crisi tothom hi pinta"; que vint-i-dos professors hem dedicat tot un cap de setmana del mes de gener a formar-nos en gestió emocional; que desenvolupem tres projectes de diversificació curricular amb els quals aconseguim que un gran tant per cent d'alumnes superin l'ESO; que tenim un projecte compartit amb l'Ajuntament com alternativa a les expulsions a l'aula; que tenim alumnes de batxillerat que guanyen premis comarcals i nacionals; que despleguem amb amplitud el Pla Català d'Esport a l'Escola; que hem après a resoldre els conflictes amb tendresa i estimació buscant la confluència i la construcció d'un sentit comú que ens dona coherència, llibertat i transparència; que...; que...; que...senzillament se m'omple la boca de satisfacció en parlar de tot allò

que ja hem assolit individualment i com a col·lectiu en aquest temps.

La vida del nostre centre no és notícia pública. Però hauria de ser-ho. La il·lusió de tot un equip, de tot un claustre, de tota una Comunitat que no es rendeix davant les dificultats i que amb perseverança va avançant cada dia hauria de ser notícia. Una bona notícia. Una notícia que podria entusiasmar a d'altres comunitats educatives tot ajudant-los a emprendre nous camins de transformació i millora.

I és per això que me'n sento tan orgullosa.

Orgullosa del somni compartit i de la gosadia de proposar-lo. Orgullosa de la implicació i participació dels meus companys. Orgullosa de la capacitat de transformació dels alumnes. Orgullosa del canvi de mentalitat de les famílies. Orgullosa de la cooperació amb el nostre Ajuntament i empreses locals. I, sobretot, orgullosa de compartir quotidianament tantes experiències humanament enriquidores.

Ara també voldria sentir-me orgullosa del govern que em representa i voldria sentir un veritable recolzament, un veritable i efectiu compromís de corresponsabilitat per a la millora dels espais on cada dia es forja el futur de tantes vides.

Perquè l'educació d'un país no es pot fer al marge dels seus protagonistes. Perquè l'educació és cosa de tots. Perquè retallar en educació és tancar les portes del futur. Perquè tancar aquestes portes significa malmetre els fonaments de la nova humanitat que desitgem construir plegats. Perquè el futur són els nostres alumnes. I el futur dels nostres alumnes es perfila en el present.

I en el present l'Institut Baix Montseny té un bon Projecte Educatiu i un Equip de Persones que se'n fan Responsables i necessita dels Recursos de l'Administració per seguir progressant.

TERESA BOROTAU
I CASTRO

Directora de l'Institut Baix
Montseny

somriure sensual de confiança que m'ha seduït, li vaig etzibar: "L'interessaria aquest llibre?". En aquell moment portava "Dissabtes pictòrics. Es va aturar i em va

dir: "Oh! que bé! Li compraré per a la meua filla que estudia art a Vic". Acte seguit em pagà amb un bitllet de 50 euros. En aquell moment jo no portava canvi i li vaig dir que s'endugués el llibre i que ja me'l pagaria. Vaig dipositar tot el meu crèdit en aquella senyora i en cap moment va passar-me pel meu cap no cobrar-lo. Sembla estrany, però moltes vegades a la vida, una petita cosa o bé un gest, pot semblar important per la bona relació entre els humans, com per exemple un somriure. Sigui com sigui, hi ha somriures que t'ho diuen tot. En aquest cas que relato, el somriure d'aquesta senyora que amb prou feines hem

És curiós aquest "feeling" -diria que platònic- amb aquesta persona.

parlat tres paraules, ha estat d'una confiança infinita, que va més enllà de tota cosa raonable.

La senyora en qüestió, va llegir el llibre i em digué que s'ho va passar molt bé amb la sèrie d'anècdotes que hi són reflectides i amb els seus dibuixos. Un somriure i un llibre han estat el vincle d'una amistat sincera i m'atreveria a dir perdurable en el temps. Aleshores, cada vegada que coincidim ens diem més

de tres paraules, tot i que encara no sé el seu nom. Davant de com ha anat tot plegat, quina importància té això?

RAMON BUFI
Pintor

Goyas

Entre las reflexiones que la Academia de Cine necesita plantearse está la siguiente: ¿Deben los niños poder ganar un Goya? Hitchcock se negaba a trabajar con infantes; sin embargo, muchos directores patrios opinan justo lo contrario. En nuestra *engoyada* historia cinematográfica tenemos al niño de *El Bola*, a la niña de *Secretos del corazón*, a la niña de *El laberinto del fauno*, a los niños de *Pa negro*. No cuestiono si sus interpretaciones son o no merecedoras del galardón (si sus compañeros les han votado por algo será); pero en la mayoría de los casos (como también el de este año), llegan y besan el santo; es decir: sus primeras películas les ponen en lo más alto. Y yo me pregunto si este reconocimiento no puede resultar, a la postre, una carga demasiado pesada para intérpretes (y lo más importante: personas) en formación.

No me extrañaría nada que el Defensor del Menor tomara cartas en el asunto. De hecho, creo que debería tomarlas. Un niño premiado con un Goya está expuesto a eventualidades y peligros que no puede gestionar: La fama, los ingresos derivados, requerimientos publicitarios para aprovechar el tirón mediático, aluvión de nuevos proyectos, celos, envidias, contratos, derechos de imagen, codicia, envanecimiento... ¿No es demasiada presión para alguien que debe concentrarse en sus estudios y en disfrutar de su infancia? Me imagino el día después de uno de estos chavales en el cole:

Este finde estuve con mi familia en la montaña.

Pues yo fui al teatro a ver el musical de "Gerónimo Stilton". ¿Y tú?

Yo gané el Goya al mejor actor revelación...

Buff! Estos chiquillos que aún no son actores ni actrices, que la mayoría de las veces han hecho la película jugando y que se encuentran de bruces con el éxito, ¿cómo podrán asimilar una profesión tan dura? De hecho, han sido muy sonados los casos de quienes no pudieron soportarlo. La vida no es una tómbola. Exige sacrificio, tesón, esfuerzo, sobreponerse a los reveses... Valores que un Goya, sin proponérselo, puede llegar a dinamitar.